

MISTERIOASA CONVORBIRE TELEFONICĂ

de Virgil Stoenescu

Data premierei: 26 octombrie 1974.
Regia: IOANA OTTESCU. Decor: ION BOREICĂ. Costume: ERIKA CERCEGA MANOLESCU. Distribuția: CRISTIAN PIRVULESCU (Mihai Silvestru); LELIA COLUMB (Mina); OVIDIU CRISTEA (Paul Larian); AURA RIMNICEANU (Ticuța); COCA MIHALACHE NĂNUȚ (Lucky); GRIGORE ALEXANDRESCU (Anton Chelaru); ALEXANDRU MORARIU (locotenentul Toma Cristescu); VASILE BALU (Colonelul); CONSTANTIN COJOCARU (Subofițeri).

Cea de-a doua premieră prezintă publicului reșitean piesa lui Virgil Stoenescu *Misterioasa convorbire telefonică*, comedie polițisto-psihologică, dacă se poate spune așa, adică o comedie cu intrigă de tip polițist dar avînd ca primă preocupare analiza structurilor și proceselor psihologice. Evoluția conflictului nu este cea obișnuită, de la enigmă pînă la dezlegarea ei, sîntem din prima clipă perfect edificați asupra „cazului” — o încercare de șantaj plus mituire în vederea obținerii unor informații economice — de altfel nu întru totul împede (dacă argumentele șantajului sînt reale, atunci eroii noștri devin niște criminali, dacă sînt calomnii, panica lor e nemotivată, chiar fiind vorba de caractere mai slabe); interesul dramaturgului se îndreaptă spre fixarea reacțiilor personajelor, ni se propune o discuție despre sentimentul responsabilității, despre fermitatea principiilor, despre integritatea morală care nu poate fi dublată de lașitate.

Spectacolul Ioanei Ottescu este o lectură inspirată a textului, respectînd dar neabuzînd de legea suspansului proprie literaturii. www.icimec.ro

polițiste, punînd în valoare filonul de comedie. Coordonatele psihologice sînt sesizate și reliefate scenic fără a deveni „contorsiionate drame interioare”, cu același simț al măsurii care caracterizează întreaga montare.

Mai puțin echilibrată, inegală chiar, interpretarea. Cristian Pîrvulescu, în rolul principal, trăiește cu onestitate și străduință frîmintările personajului, dar fără a reuși să-l impună. Rezolvînd exact, expresiv, fiecare moment, Lelia Columb nu ajunge totuși să traseze o evoluție a personajului în desfășurarea conflictului, rămîne mereu egală cu ea însăși. În rolul detectivului, Grigore Alexandrescu se simte în largul său, tonul ironie, de ușoară autopersiflare, caracteristic eroului, convenindu-i perfect; așa cum îl știam și din alte spectacole, actorul apelează la mijloace interpretative simple, de comunicare directă, sinceră. Mai generos cu personajul său decît autorul, Alexandru Morariu îi amplifică partitura printr-un joc de scenă nuanțat, printr-un comentariu fără replică, dar permanent, al acțiunii. Aura Rîmniceanu construiește din culori prea violente, din linii prea apăsate, o mamă-soacră „cum scrie la carte”. Dintr-un personaj destul de schematic Coca Mihalache Nănuț conturează o prezență credibilă, la fel Ovidiu Cristea în rolul spionului. Deranjează, la acesta din urmă, un anume mod de rostire sacadată, spintîită, care, sperăm, nu e maniera sa obișnuită de a fraza. Dacă a adoptat-o pentru a da personajului caracterul de „capitalist cinic și fără scrupule” e mai bine să renunțe la acest „detaliu semnificativ”. Corect neesențială prezența lui Vasile Balu.

Cristina Constantiniu